

Har jeg brug for en advokat for at blive skilt ?

Tja - måske. Juridisk falder en skilsmisse i 2 dele: Bevilling eller dom om skilsmisse og derefter deling af det fælles bo, herunder eventuelt pensionsordninger.

Indtil den 1. juli 2013 skulle man som hovedregel have været separeret i ½ år for at blive skilt - eller 1 år, hvis kune den ene part ønskede skilsmisse. Nu kan man blive skilt uden forudgående separation, hvis man er enige om vilkårene. De vilkår, der skal være enighed om, er:

- 1) Skal der betales ægtefællebidrag ?
- 2) Hvis man bor til leje eller i andelsbolig, hvem skal så overtage boligen ?

Disse vilkår skal man også være enige om, hvis man aftaler separation.

I langt de fleste tilfælde er der ikke uenighed om, hvorvidt der skal betales ægtefællesbidrag eller hvem der skal beholde boligen og så er der ikke brug for advokatbistand.

Er man omvendt uenig om disse vilkår (typisk ægtefællebidraget eller hvilken periode, der skal betales bidrag) vil statsforvaltningen sende sagen til domstolene, og så er det tilrådeligt at få advokatbistand. Ofte vil der kunne opnås fri proces, således at advokatbistanden bliver gratis for ægtefællen.

Det er ikke nødvendigt at være enige om, hvor børnene skal bo eller omfanget af samvær for at blive skilt/separeret. Sager om uenigheder vedrørende børnene indbringes særskilt for Statsforvaltningen.

Den anden del af skilsmissen er delingen af det, man ejer fælles. Har man særeje i ægteskabet, tager hver ægtefælle sit, men er der formuefællesskab (helt eller delvist) skal det deles.

Hvis man ikke ejer noget af værdi eller gælden overstiger aktivernes værdi er der i princippet ikke noget at dele, og det bør som hovedregel ikke være nødvendigt at benytte advokatbistand.

Ejer man omvendt aktiver af en vis værdi, f.eks. i form af hus, lejlighed eller lign. vil det ofte være tilrådeligt at kontakte en familieretsadvokat. Det giver måske sig selv, hvis man er uenige om, hvordan der skal deles. Men selv om man er enige om, hvordan der skal deles, kan det være en god ide at løbe det igennem med sin egen advokat, førend man sætter pennen til papiret. Det er til tider ikke helt logisk,

hvilke aktiver/passiver, der skal indgå i bodelingen, med hvilke værdier eller pr. hvilken dato, og når først der er skrevet under, er det meget svært at få lov at gøre om.

Også tvivl om deling af pensionsordninger kan være anledning til at kontakte advokat. Reglen er, at sædvanlige pensionsordninger ikke skal deles. Andre pensionsordninger – altså pensionsordninger, der ikke er sædvanlige - skal deles. Sædvanlige pensionsordninger er groft sagt "pensioner, der er oprettet med arbejdsgiveren i henhold til overenskomst".

Selv om pensionsordningen er "sædvanlig" kan det ske, at den bør deles, nemlig ved krav på fællesskabskompensation eller rimelighedskompensation.

Fællesskabskompensation kommer på tale i tilfælde, hvor den ene ægtefælle af hensyn til familien har haft orlov, været hjemmegående eller på nedsat tid og derfor har en mindre opsparing end "en sædvanlig pensionsopsparing". Det er en betingelse for deling, at den manglende pensionsopsparing svarer til mindst 2 års pensionsbetaling. Kompensationen kan højst udgøre 1/2 af forskellen i pensionsopsparingen under ægteskabet.

Rimelighedskompensation kan finde anvendelse i lange ægteskaber. Det er en betingelse, at samlivet har været i mindst 15 år, og at der er stor forskel i ægtefællernes pensionsopsparinger. Skifteretten kan i så fald bestemme, at der skal betales et beløb til ægtefællen med de små pensioner, så denne ikke pensionsmæssigt stilles urimeligt ringe.

Reglerne om pension er ganske komplicerede. Hvis man har andet end pensionsordninger tegnet via arbejdsgiveren, eller hvis man tænker, at man kunne have krav på fællesskabskompensation eller rimelighedskompensation, bør der søges advokatbistand.